

Sygn. akt: I C 1806/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2019 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko A. E.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1806/18 upr.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 13 lipca 2018 roku **Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.** domagał się zasądzenia od **pozwanej A. E.** kwoty 5362,94 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 23 września 2016 roku z (...), na podstawie której stał się następcą pierwotnego wierzyciela, uzyskując wierzytelność, której podstawą była umowa pożyczki o nr (...) zawarta przez pozwanego z (...) S.A. w dniu 31 marca 2015 roku. (...) S.A. po wypowiedzeniu umowy pożyczki z dniem 02 września 2015 roku, przeniósł wierzytelność wynikająca z tej umowy na (...) na podstawie umowy ramowej z dnia 18 lipca 2003 roku łączącej te podmioty, czego potwierdzeniem jest oświadczenie z dnia 23 września 2016 roku stanowiące integralną część umowy cesji wierzytelności.

Pozwana A. E. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiła się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swoje nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana A. E. dnia 31 marca 2015 roku zawarła z (...) S.A. w W. umowę pożyczki nr (...). Na jej podstawie pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki w wysokości 2900,00 złotych, którą ten zobowiązał się zwrócić wraz z kosztami łącznie kwotę 5786,28 złotych w 75 tygodniowych ratach.

(dowód: umowa pożyczki z dnia 31.03.2015 r. k. 25)

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w G. i (...) z siedzibą w L. zawarli w dniu 23 września 2016 roku umowę przelewu wierzytelności. Tego samego dnia (...) S.A. i (...) z siedzibą w L. złożyli oświadczenie na piśmie, że wszystkie wierzytelności stanowiące przedmiot umowy przelewu wierzytelności zostały wcześniej przeniesione przez (...) S.A. na rzecz (...) z siedzibą w L. na podstawie umowy ramowej zawartej przez (...) S.A. i (...) z siedzibą w L. w dniu 18 lipca 2003 roku.

(dowód: fragmenty umowy przelewu wierzytelności k. 31-32, oświadczenie o dokonaniu przelewu praw z umowy pożyczki k. 33)

W dniu 13 lipca 2018 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym stwierdził, że dnia 23 września 2016 roku nabył od (...) wierzytelność wobec dłużniczki A. E. wynikającą z umowy pożyczki zawartej dnia 31 marca 2015 roku, a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie (...),94.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 23)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Pozwana A. E. w toku procesu nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na rozprawie, tym samym spełnione zostały przesłanki warunkujące i obligujące Sąd do wydania wyroku zaocznego. Zgodnie bowiem z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda o rzeczywistym stanie rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu (por. wyrok SN z 20.10.1998r. I CKU 85/98; Wyrok S.N. z dnia 15.03.1996r. (...) 26/96).

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten znajduje swoje procesowe odzwierciedlenie w art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanej wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona,

indywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez pozwaną i (...) S.A. w W. w dniu 31 marca 2015 roku umowy pożyczki oraz zawarcia przez powoda i (...) z siedzibą w L. w dniu 23 września 2016 roku umowy przelewu wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie tej umowy nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanej w kwocie wskazanej w żądaniu pozwu. Co więcej, powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika przedłożył jedynie dowolnie wybrane przez siebie fragmenty umowy przelewu wierzytelności. Zostały złożone strony: 1 i 2 gdzie wskazano strony zawierające umowę oraz 4, 11,12 oraz 75, gdzie zawarte były podpisy stron. W oparciu o taki dokument nie sposób stwierdzić jaka dokładnie była treść zawartej umowy, czy w umowie tej przewidziano warunki od zaistnienia których strony uzależniały skuteczność dokonania przelewu wierzytelności.

Do pozwu dołączono wprawdzie wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, jednakże powyższe dokumenty nie dają podstaw do ustalenia skuteczności dokonanej cesji wierzytelności w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu, zwłaszcza że nie sposób stwierdzić z uwagi na brak pełnej treści umowy przelewu wierzytelności jakie były warunki porozumienia stron i czy faktycznie do cesji doszło.

Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., a więc dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie (wyrok TK z dnia 11 lipca 2011 roku P 1/10, wyrok SN z dnia 15 września 2011 roku II CSK 712/10, wyrok SN z dnia 13 czerwca 2013 roku V CSK 329/12, wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku I ACa 824/14) Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14).

Podkreślić należy, że powód swą legitymację do występowania w niniejszym procesie wywodzi z faktu nabycia wierzytelności. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodniona musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Strona powodowa powinna więc udowodnić istnienie wierzytelności, jej wymagalność i wysokość oraz ciągu czynności, które doprowadzić miały do nabycia konkretnej wierzytelności skoro z faktów tych wywodzi skutki prawne. Strona powodowa nie przedłożyła żadnego dowodu na potwierdzenie tego w jaki sposób zbywca wierzytelności objętej żądaniem pozwu nabył tą wierzytelność. Oświadczenie zawarte w umowie przelewu wierzytelność jest w tym zakresie niewystarczające.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił powództwo.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...),
3. (...)

S(...)